

BÁO HƯƠNG - ĐẠO MỖI THÁNG HAI KỶ

NHÀ BÁO : 56, PHỐ LAMBERT - HANOI

Năm 1, số 2

20 Novembre 1935

80504865

Đêm đã khuya. Ánh trăng luồn qua mấy cành thông cành muồm, vẽ lên chiếc lều vải những trấm trắng trong linh động. Tiếng cười reo trong cuộc lửa trại vừa tàn như còn văng vẳng ở không gian.

Sau một ngày chơi đùa nhọc mệt, anh em đã yên giấc ; dưới những lần chăn ấm áp đưa ra tiếng ngáy đều đều . . .

Bỗng có tiếng chân đạp lên những lá khô, rồi một bóng đen uể oải tiến đến chỗ tôi. Tôi nhận ra là anh Hùng. Anh sẽ kéo tôi ra ngoài, rồi nắm tay tôi, anh nghẹn ngào. không nói được nên lời. Dưới

bóng trắng, trông nét mặt anh xanh nhợt, cặp mắt lơ lơ lộ bao điều tư lự

Tôi vỗ vai anh :
« Anh Hùng ! có chuyện gì anh cứ nói, tôi rất

LƯƠNG TÂM

vui lòng nghe.

Tôi tưởng ngày mai là ngày vui vẻ nhất trong đời Hương-Đạo của anh, thì anh còn gì mà phải nghĩ ngợi nữa cho bạn lòng ».

Buông tay tôi ra, anh như đã quyết :

« Thưa anh, chính cũng vì chuyện ấy mà tôi phải tìm lời anh. Từ tuần lễ trước, sau khi nghe anh hẹn đến kỳ đi cắm trại này cho tuyên lời hứa, tôi rất xung xướng và chỉ mong mỗi cho trông tới ngày vui vẻ ấy. Song, thưa anh, ban nãy, lúc xấp tàn lửa trại, trông nét mặt anh nghiêm nghị mà dặn rằng : « Sáng mai các anh sẽ được tuyên lời hứa trước lá cờ tổ quốc, trước lá cờ Hương-Đạo. Các anh nên coi là phút thiêng liêng quan trọng. Các anh hãy vẫn lương tâm lại xem có đáng làm một người Hương-Đạo không, nếu không thì đừng tuyên hứa vội ». Tôi thấy bản khoăn, khó nghĩ quá. Thưa anh, đành rằng gặp được các anh dắt diu cho ra khỏi con đường xấu xa mà tôi vẫn noi theo trước kia, tôi đã biết sửa mình, làm điều lành để chuộc lỗi, song tôi tự xét hãy còn nhiều tính ích kỷ, nhỏ nhen nó làm vẫn đục cái danh nghĩa Hương-Đạo. Mới hai tháng nay, trông công việc tôi làm, xem cách tôi, cư xử ở nhà, ở đoàn anh, đã đủ tin tôi, anh nhận cho tôi là người Hương-Đạo, là anh em của các anh, tôi cảm động quá. Nhưng thưa anh, đó chỉ mới là bề ngoài, còn nhiều điều ở

DEPT. EGAN
INDOCHINE
N^o

trong mà tôi không có đủ can đảm thủ
vớì anh, hoặc làm ở trước mắt anh.
Cái khăn quàng Hương Đạo mà mai
anh sẽ trao cho tôi nó là biểu hiệu
sạch và thanh cao; tôi thật chưa
đáng được cái hân hạnh ấy. Anh đã
hiều lòng tôi rồi, vậy xin phép anh
hãy hoãn cho tôi trong ít lâu nữa.
Khi nào tôi tự xét đáng vận bộ y
phục Hương Đạo, đứng trước anh
em Hương Đạo không đến nỗi cúi đầu
hỗ thẹn, tôi sẽ xin với anh cho tôi
tuyên lời hứa»

Anh Hùng nói ngắn ấy câu một
cách rành rọt, quả quyết khiến lòng
tôi rung động. Tôi không ngờ tinh thần Hương - Đạo đã
cảm hóa người ta một cách sâu xa như thế, nhất người
ấy lại là anh Hùng, một người học trò mới mười sáu tuổi
đầu mà đã từng trải hầu hết những điều xấu xa, sằng bậy.
Tôi vui lòng nhận lời anh sau mấy câu khuyên giải . . .

Dưới bóng trăng, anh lững thững quay về lều, nhẹ nhàng
như vừa cất được gánh nặng trên vai.

TRÂU GIÀ
V. K.

Mua một năm báo Thăng - Tiến không tốn xu nào !!!

Quyển Vô Gia Đình (Sans famille) của Hector Malot, dịch ra
tiếng ta, (hơn 500 trang) thật là một kiệt tác bất hủ trong văn
chương thế giới, truyện có tư tưởng Hương Đạo, tinh thần tự
lập, xem mê thích không dứt được ra, mà mê thích có ích,
không đoàn nào, đội nào, gia đình nào là nên thiếu quyển sách đó.

Đến các hàng sách thì mua mất 1\$, mà đem băng quần báo
Thăng - Tiến đến 55 phố Jambert thì chỉ mất có 0\$10. Như vậy
có phải hà tiện được 0\$60 không, đủ mua một năm báo Thăng
Tiến nữa. Ở xa thì xin gửi thêm tiền cước.

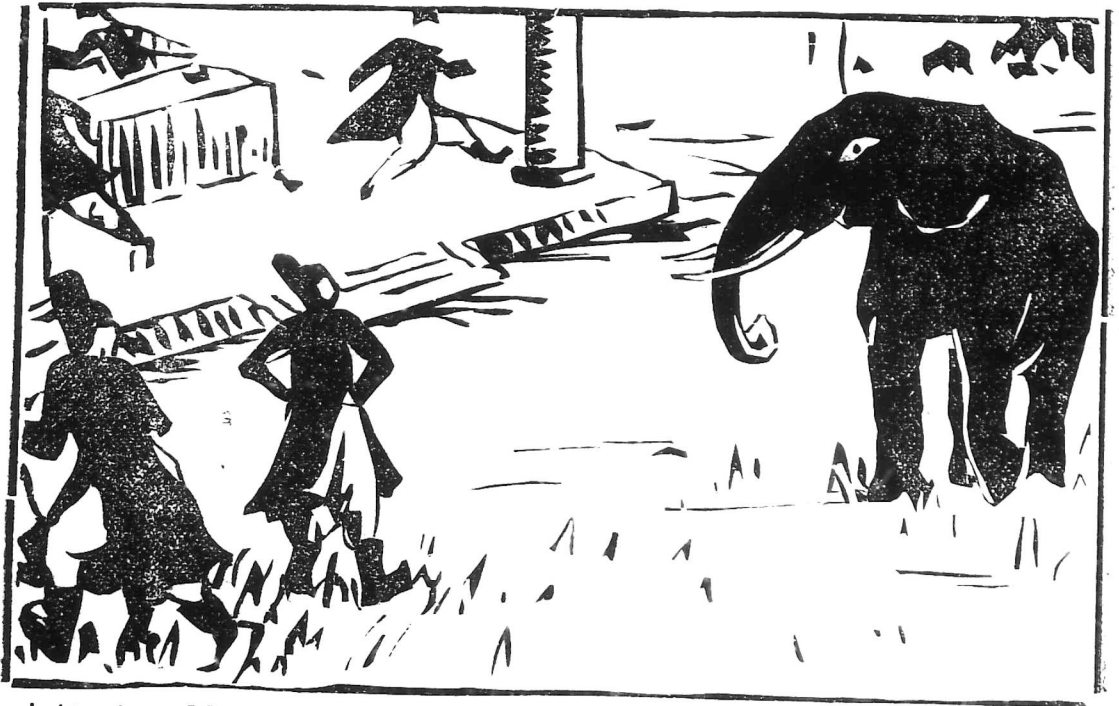
Anh em mau mau hưởng cách may mắn này, mau mau kéo hết.
Bản báo tặng anh em cái thước ở trang cuối để tiện đo luôn.

BAO-CÔNG NƯỚC NAM

Truyện cổ tích

Bên Tàu có Bao-Công sử kiện sáng suốt, xét án rõ ràng. Annam cũng có Ông Nguyễn-Mai có tài xử kiện, kẻ gian không qua được mắt.

Ông Nguyễn-Mai người làng Ninh-xá, tỉnh Hải-dương, sinh vào năm 1655, học giỏi đến nỗi quan trương bảo: đọc văn ông như đến triều-dinh vua Nghiêu vua Thuấn, nghe nhạc tiêu, nhạc thiều. Thế mà ông còn là người có gan mật, có mưu mô, thêm sức cũng khỏe hơn người nữa. Năm 1692 ông đỗ hoàng-giáp, làm quan bộ Lê. Một hôm cùng các quan bàn việc ở phủ chúa Trịnh, bỗng một con voi lồng chạy sỏ vào, ai nấy hoảng

chút ráo. Một mình ông mặt như thương đứng lại tìm cách nậu giữ. Chúa Trịnh Căn jấy làm lạ, tâu vua cho ông dời sang làm quan võ coi quân thủy. Sau ông trấn thủ Cao-bằng là chỗ giặc cướp ở Quảng-Tây sang hoành-hành. Ông thấy nước non Cao-bằng, thần nhiên không lo sợ chút nào, bao nhiêu tướng cướp ông bắt rồi lại thả ra, nễ phẫn, ông lại bắt được. Có kẻ tha rồi lại bắt đến ba lần, làm cho biết tay, cho chúng nó phục, không jánm nho nhce gì nữa mới thôi.

Ít lâu nữa ông dời về trấn Sơn-tây. Sơn-tây ngày xưa đất từ Hà-nội lên đến hết Vĩnh-yên, Phú thọ, Đắc-to, trộm cướp nhiều. Ở Sơn Vi có tay Trộm-gió, Vượn-kêu, ở Lập-thạch có Hùm vồ, Sóc-leo. chỗ nào cũng đặc những quái gian ác làm khổ dân. quan trước không trị nổi, nhà vua phải gọi về. Ông chỉ một mình đi chiếc xe đến tỉnh rồi đặt một dinh ở làng Vẽ, một dinh ở Tam-

nông. Ông cho cheo hòm thờ ở các nơi rồi yết thị rằng, « dân gian ai mất một đồng tiền, một đấu gạo là cho đến kêu cả ». Bấy giờ ở Vẽ có người mất buồng chuối, đến kêu, ông dền ngay tiền cho về rồi không hỏi gì đến. Kẻ trộm yên tâm không lo gì nữa, Song đó ông cho gọi dân đình sắp quang gánh đi đê rồi cho mỗi người miếng dầu. Anh trộm chia tay nhận dầu, bàn tay còn dựa chuối sạm ngắt, ông tóm ngay được.

Hai mù đàn bà tranh nhau tằm vãi, ông cười bảo « thôi tranh nhau làm gì » rồi sai xé cho mỗi người nửa tằm, một mù thì vui vẻ mà một mù thì khóc lóc. Ông sai chối ngay mù đang cười lại, còn chối đi đặng giờ.

Các sư-bà chạy đàn chạy mà tằm lụa lẽ biến mất. Ông gọi cả lại, sai bày bàn thờ rồi mỗi người một hạt cây, một cành phan, bảo đi quanh bàn thờ mà niệm phật. Ông lại bảo rằng: « hạt thần đó, ai gian thì nó mọc lên cho mà biết ». Một sư bà thỉnh thoảng lại vừa đi vừa hé tay xem, bắt ra quả là người lấy tằm lụa.

Một nhà nông ở Tam-Đài có con trâu bị người ta cắt lưỡi chết, đến kêu. Ông dền cho tiền, bảo đem về làm thịt trâu mà bán, nhưng đừng có trình huyện. Hôm sau có người đến huyện báo bắt kẻ làm thịt trâu lậu, ông sai gông cõ lại, quả là đứa cắt lưỡi trâu, ừ cõ không nói được nữa.

Có đám ma đi đêm mà không đuốc, một bọn khóc-lóc theo sau, ông bảo bắt lại, quả kiêung đồ ăn cướp.

Bao nhiêu trộm cướp ông truy nã không còn một mống. Chúng nó cảm tức vô cùng, một tên giả tảng vào kiệu đem hòn đá lớn vào ném để giết ông, ông tránh như không.

Sử án đã giải, công việc cũng thạo nữa Đê Đĩnh-nhĩ đắp mấy lần mà nước lên cũng vỡ, không sao cừ được Ông bảo lấy bồ to, cho đá vào đầy rồi quăng xuống, đắp đất lên trên, để lại bên, dân gian nhờ

đó làm được ruộng. Đến bây giờ cừ đê cũng đến làm thế là cùng.

Ông Nguyễn-Mại lại còn thương dân, cai trị một cách rộng rãi, sửa các đền thờ những bậc trung nghĩa, đến năm ông 66 tuổi thì mất, phong đến Đông quân-công.

Anh-hùng, nghĩa-sĩ, nước ta chẳng thiếu gì người; nhưng văn hay, mà lại võ mạnh, có gan mật, có cơ mưu, con mắt tinh xét người, ông Nguyễn-Mại thật đáng làm gương cho anh em Hường-Đạo vì ông đủ tài sức một người Hường-Đạo hoàn toàn vậy.

ba Tô

LỜI RAO CẦN KÍP

Tờ Thăng-Tiến chúng tôi in đã nhiều mà được bà con anh em mua ngay trong vài hôm gần hết, nên các bạn hàng, các anh em đoàn-sinh các nơi, chúng tôi gửi thiếu cả. Xin thứ lỗi, thứ lỗi, và lượng tình cho.

Anh em chúng tôi đã kíp lo ngay việc in số đầu lại một lần nữa, vậy bà con anh em cần dùng đến bao nhiêu thì xin cho biết để chúng tôi liệu in cho khỏi thừa.

Ngài nào nhận được số hai này mà muốn giúp nền Hường-Đạo chúng tôi, mua cho con em đọc nay để cổ-động cho, thì chúng tôi cứ xin gửi báo nổi luôn. Còn ngài nào chưa cần đến báo thời khi số 3 đưa đến xin trả nhà giấy thép cho, chúng tôi cảm ơn vô cùng.

Bà con anh em giúp mua nhiều được như vậy chúng tôi cảm-động khôn kể, chỉ xin hứa sẽ hết lòng hết sức cho tờ báo nhỏ này thăng-tiến lên mãi. Ngay lần này cũng đã tăng thêm 4 trang nữa.

THĂNG-TIẾN

CÁI BÁNH TÂY

(Truyện Sói con)

Sáng thứ hai, trước cửa trường, các học trò đã đến đông, đợi trống để vào học.

Ngồi nghỉ chân dưới gốc cây, Tâm kể lại cho Ban cuộc đi chơi của Tâm ngày hôm trước. Tâm là « Sói con » nên chủ nhật thường hay đi chơi với « Đản ». Hôm chủ nhật vừa qua, Đản của Tâm đi chơi xa, về mãi tận trong chùa Láng cơ, nên có nhiều điều đáng kể lắm. Tâm mãi nói, Ban mãi nghe. Hai người không ai để ý đến cái cặp sách của Tâm, để ở bên cạnh.

Trên cặp sách có một cái bánh tây. Mọi khi Tâm vẫn ăn lót dạ rồi mới đi học, nhưng hôm ấy vì giầy hơi chưa nên mẹ Tâm đã đưa cho Tâm một cái bánh tây trong có mấy miếng chả, trước khi Tâm đi học.

Chưa thấy đói, vả lại còn nhiều điều đáng kể cho Ban nghe, nên Tâm định đến giờ ra chơi mới ăn. Truyện đương nồng nặc, vui vẻ thì bỗng nhiên.

Bốp! « Đồ ăn cắp! »

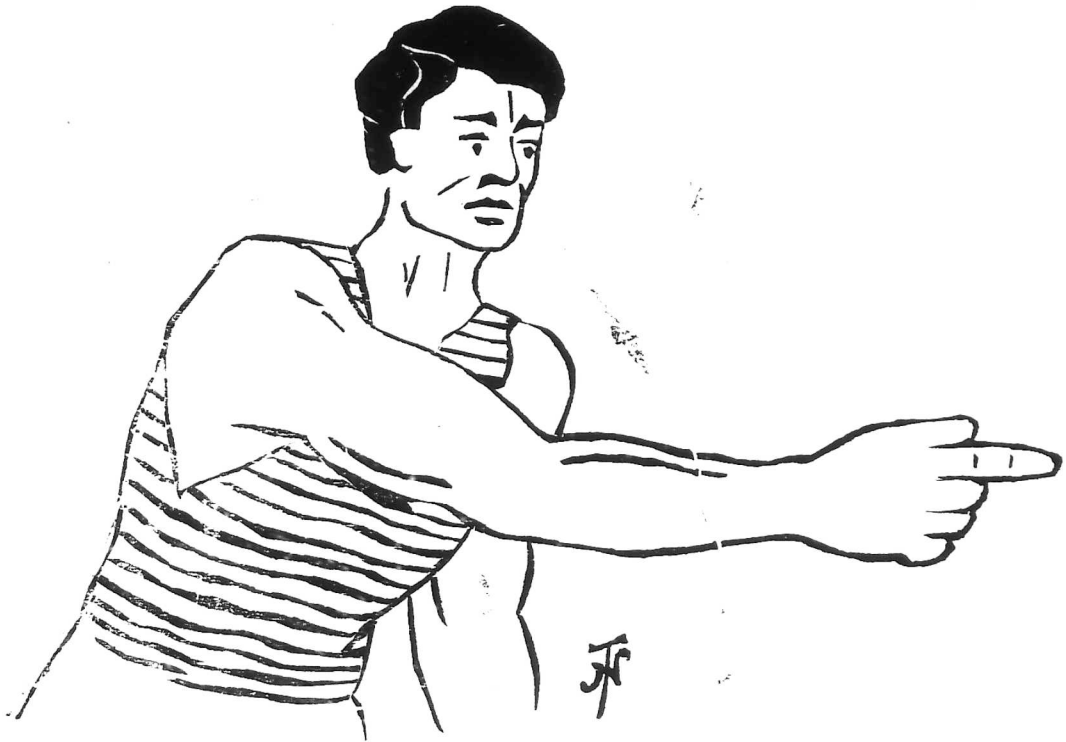
Tiếng quát dữ dội theo sau một cái tát khỏe mạnh.

Tâm và Ban giật mình cùng nhìn lại một người lực lưỡng, nét mặt dữ tợn đương phân vua với mọi người rằng: « Chính mắt tôi đã trông thấy thằng ranh con này nó lấy cái bánh tây, nó nấp ở đằng sau cái cây này này... rồi nó thò tay ra lấy đấy... » Người ấy vừa nói vừa chỏ vào một đứa bé con nằm lăn ở dưới đường.

Có lẽ chính nó lấy thật vì cái bánh tây của Tâm không còn ở trên cặp nữa, mà lại ở cạnh một đồng rác. Chẳng biết thằng « ranh con » ấy nó nhìn đói từ bao giờ mà gầy còm thế. Mấy

mảnh vải rách, vá, bầu thiu gớm chết... trông không còn ra hồn cái quần, cái áo một tí nào nữa, không che đủ những chân tay nhỏ bé như ống sậy, và cái ngực lép mà người ta có thể đếm được xương sườn...

Thằng ăn cắp, lúc bấy giờ ai ai cũng gọi thế... lấy tay cố che vết lằn của năm ngón tay chuối mắt còn rành rành trên má.

Nó vùng giãy... nó cầm đầu chạy ..

Tâm vội nhặt cái bánh tây rồi cũng chạy theo nó ..

Người ta kêu ầm lên rằng « Bắt lấy thằng ăn cắp! Bắt lấy nó »
Người tư lợng, giữ lợn kêu to nhất.

« Thằng ăn cắp » lại càng sợ. Nó cố chạy nhanh lên nhưng chưa được mười thước lại ngã lăn ra đường. Tâm nắm lấy cánh tay nó ..

Hai mắt dương to, mồm há hốc ra nhưng không nói được một tiếng nào, nó cống quít lấy tay che mặt, che ngực định đỡ những cái tát, cái dấm sấp làm cho nó đau đớn, mà nó hãy còn nóng, đầu còn choáng vàng vì cái tát lúc nãy của người giữ lợn.

Tâm vừa thở vừa đỡ nó giẫy rồi nói rằng : « cầm lấy mà ăn, tôi cho đấy ». Nó vẫn chưa tin có người lại tử tế với nó .. nhìn nét mặt tươi cười, yên ủi của Tâm và sau khi nghe Tâm ôn

LUẬT SÓI CON

NGÔ-BÍCH SAN (Sói sám)

Anh cùng em Sói rừng là rừng vui
bát, Nắm tay cắt cao tiếng lòng nghe lời... lời anh
Sói, Hết sức làm cho khéo, Sói con quyết không nghe
mình, Cười nô đùa chơi vui sướng, Sói
Con quyết không nghe mình, giữ lòng cho mình.

tồn nói : « Tôi cho thật dầy mà .. cầm lấy đi ... » nó dụt dè giơ tay cầm lấy bánh. Khi hai tay đã nắm chắc cái bánh rồi, nó đưa lên mồm ngoạm lấy ngoạm dè, Nó đói quá. ! Thế rồi... chẳng được một lời cảm-ơn, nó lại cầm đầu chạy, vừa chạy vừa quay lại nhìn Tâm...

Mọi người còn đương chỉ chỗ Tâm và nói nhỏ với nhau thì trống đánh, Tâm vội vàng nhặt cặp sách rồi đi lẫn vào đám học trò, tay tháo cái nút mà lúc sáng giậy, Tâm buộc ở khăn mùi soa. Cái nút nhắc Tâm mỗi ngày phải làm một điều thiện theo như lời Tâm đã hứa khi được nhận làm một « Sói-con ».

NGUYỄN-VĂN-LUÂN (Báo-Den)

Năm thứ 000.001
Số... ..2

Tòa Tổng . lý :

Tòa nhà chọc giới
phố Giam-Be, Hanoi

THẾ-GIỚI SI-CÚT

BÁO THÔNG TIN HUÔNG - ĐẠO CÁ HOÀN - CẦU

Ra hàng ngày, mỗi tháng chỉ nghĩ 28 hay 29 ngày thôi.
3.000.000 phong - viên và trợ bút

Mỗi năm 360\$00
biển không độc-
giả Thăng - Tiến

Telephone:
000.000

YẾT - THI

Muốn tránh những sự thất lạc trong thư từ, những thư gửi đến các anh Đoàn Trưởng các tỉnh xin đăng ở mục này. Anh em đọc ở đây xin coi như là đã nhận được thư rồi

CÙNG ANH EM BẮC KỲ

Hội liên hiệp Huông - Đạo Pháp (Eclaireurs de France) đã công nhận và bổ dụng các Đoàn Trưởng, phó đoàn, và huất luyện Bắc kỳ. Vậy vị nào chưa viết giấy tình nguyện (engagement) thì xin gửi kíp về cho để kíp gửi sang Pháp. Vì nào đóng tiền ngay thì được kíp cả hai năm 1935 và 1936. Đơn 25f thì được cả bảo hiểm 3f) và báo Le Chef (mỗi năm 15f) nữa. Như vậy tính ra thì tiền đóng còn có 7150 thôi.

Họp bạn Nam kỳ

Kỳ trước đã đăng kỹ về việc họp bạn Nam kỳ từ 28 Décembre 1935 đến 1er Janvier 1936.

Anh em Nam kỳ đã nhờ ông Nguyễn Lễ mới chúng ta. Xin anh em dự đi cho thật đông. Ngoài sự từng trải, chúng ta lại được vui vẻ gặp anh em các nơi nữa xin anh em trả lời tôi trước ngày 1er Décembre 1935 để kíp trả lời anh em Nam kỳ. Nếu chúng ta đi được quá số 20 thì trong Nam sẽ xin giảm tiền tàu được 75%.

Anh em cố lên, thắng - tiến vào Nam để cho một nhà vui vẻ.
C.D.A.

TIN VIT

Ingaro - Trong cuộc họp bạn sôi giá luôn hai ngày, mấy truyền thanh đưa ra 1 tin làm kinh động hoàn cầu si cút: Ông Hoàng Gusdave Adolf thay Bi Bi.

CÁC CẠC

BÓN BỀ MỘT NHÀ

Mỹ. - Cuộc họp bạn lớn ở Washington. - Vì ở Washington có bệnh dịch nên Quan Tổng-thống Roosevelt đã đồng ý với các « sếp » hoãn cuộc họp bạn lớn này lại đến ngày khác.

Pháp Hai « sếp » mới. - Kể từ 1er Octobre (anh Eugène Arnaud ủy viên ở Lyon) lên làm Toàn-quốc-phó ủy viên và anh Georges Martin ở Montpellier lên làm Tổng thư ký.

Bản quán có lý mừng hai « sếp », Eugène Arnaud là em ông Louis Arnaud thư ký của H Đ Bắc-kỳ.

Anh - Cự Bi-Pi đi Nam-phi. - Ngày 19 tháng trước Cự Bi-Pi đã xuống tàu sang thăm Nam-Phi. Ngày 27 anh em ở Marseille đã được báo hạnh đón rước cụ Hiện nay cụ vẫn được khỏe mạnh lắm.

Thất-Bình - Ngày 10-11, Hai đoàn Trần-Lãm và Nguyễn công-Trừ đã biểu diễn tại bãi Học-sinh thể dục. Có đông các quan chức và thân hào đến chứng kiến.

Lê. - Chúng tôi được ông ủy viên Boulé cho biết rằng ở Vientiane hiện đã được 3 đoàn : đó thật là một tin mừng lớn. Chúng tôi mong anh em ba đoàn cho biết tên và số đoàn sinh và luôn luôn cho biết tin tức để cho tinh thần càng gần gũi

Hanoi. - Trong mấy ngày nghỉ kỳ niệm Đình-Chiến :

Đoàn Lê-Lợi thời lên chơi Phúc Yên và yết đền hai bà ở Hạ Lôi, đoàn Hồng Bàng đi Hà-dông.

Chủ nhật 10 tháng một, 3 bày sới ở Hanoi họp nhau dự đình một cuộc săn lớn ở miếu Độc, Hà-dông. Dười rừng cây um tùm bao bọc miếu vang lừng tiếng súa tron: trẻ và vui vẻ của anh em Mowgli đang săn. Sông Nhuệ như con sông Wainganga quanh co bên rừng. Nhưng may da Shere Khan đã khó ở trên hòn đá hội-dông nên anh em không bị chú « Ihot » quấy rối. Chay, nhậy, nết, rích, các sới săn được một con bò, ba con gà, một con lợn. Lấy thịt, sườn, làm bi-tết, car-y, ragout, cotelette, ăn với nhau rất là vui vẻ. Hathi ranh bẻ cho cả mấy nài chuỗi ám đồ trắng miệng.

Cuộc săn lớn đến chiều mới tàn bầy sói nào lại về hang ấy.

Tin tàu bay

Vieux Castor viết thư sang :

« Lúc này sắp có hội đồng toàn quốc, tôi bị no, nhưng mai cũng phải đi Marseille để dự hội đồng đó sẽ khai mạc ngày 1er Novembre. Anh cũng biết sắp sửa kỳ hội đồng ấy bận rộn là bao nhiều nhưng tôi cũng kíp viết để cho anh biết rằng: nhà hảo hiêm « Le Secours » đã chuẩn lời anh yêu cầu mà nhận đến cả những tai nạn có thể chết được 12 tuổi. Vậy những đoàn sinh dưới 12 tuổi. Vậy thể chắc các anh thỏa lòng lắm ».

Lời nhà báo. - Trong tờ giao kèo trước, nha « Le Secours » không chịu đền cho những tai nạn có thể chết xảy ra cho những anh chưa đến 12 tuổi. Chỉ đền tiền thuộc thang khi bị thương thôi. Khoản này bị chúng ta chỉ trích bằng lắm. Vieux Castor can thiệp lấy được cho chúng ta. Ông « xệp già » thật đã hết lòng, xin hạ tiền đóng xuống 0\$75, rồi xuống 0\$50, lại xin cho cả 2 năm, lại thu xếp cho bảo hiêm rẻ tiền nữa.

CÁC ANH ĐOÀN-TRƯỞNG

Xin các anh gửi cho chúng tôi một bản có đủ tên và chỗ ở các anh đoàn sinh để chúng tôi gửi báo, như vậy đỡ tốn hơn là gửi chúng mà lại đỡ phiền nữa. Lê nhà giấy thép gửi chung đất gấp hai!

Tin buồn

Anh em được tin rằng :

Cụ Lê thủ Đức

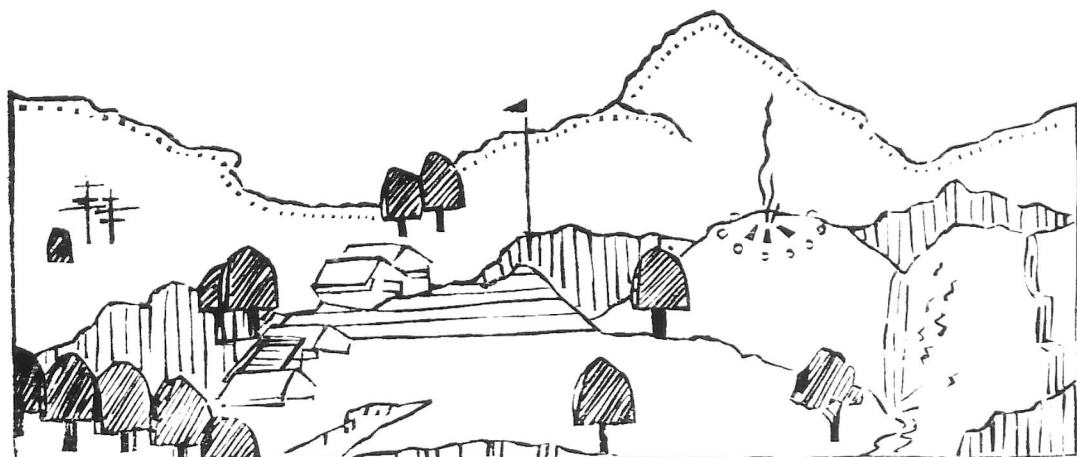
tòng sự tại phòng thương mại Hanoi, là thân phụ anh Đoàn Trưởng Lê-Vĩnh-Tuy (Điền hậu) đoàn Lăng Bạc, mới mất ở qui áp Bán Yên Nhàn. Anh em xin kính viếng Cụ và chia buồn cùng anh luy.

Nhớ cảm ơn

Xin có lời chân trọng cảm tạ các ông trong ban trị sự hội Huông-Đạo, các anh em đoàn trưởng và đoàn sinh các đoàn đã gửi lời chia buồn và đưa đồ phúng viếng thầy tôi mất ngày 22 Octobre vừa rồi.

Lê-Vĩnh-Tuy
Lăng Bạc

TRẠI CÁC XẾP Ở DO-LÊ

Chiều ngày cuối tháng Octobre, một chiếc auto chòng chát những túi, nhả vãi cùng gậy vút qua Phủ Lý về Do-Lê. Mặt trời chưa lặn, chưa lặn, trên lưng núi Cửa Rú đã thấy đông làm ba trại. Trên đỉnh núi phát bờ cắt bụi, đặt một nơi đốt lửa trại vòng quanh có ba chục tảng đá để anh em ngồi xem. Lưng chừng là trại trung cảm hai lều là nơi một đội lưu trú và trại-trưởng ở. Trước đó trồng một cột cờ chót vót, tận đường xa bên sông cũng trông thấy. Từng dưới là trại lớn có lều hai đội và một chiếc nhà vãi thành thang làm « Minh-nghĩa-đường » nơi anh em tụ họp. Trước đường Minh-nghĩa là giải đất bát ngát để làm chỗ chơi đùa và tập-tành. Xuống vài mươi bước nữa mới đến đường con xuyên sơn vào thung lũng Do-Lê. Sau trại là chiếc không động « Hang Giời » dành để làm chỗ họp lúc ngày mưa. Trước đó vài trăm bước, leo từ đỉnh núi xuống, hai ngọn thác để anh em tắm rội.

Sáng hôm sau anh em các nơi kéo đến, bắt đầu phân phát khăn quang rầu từ nay được nhận làm khẩu quàng của các huynh-trưởng Bắc-kỳ. Thế rồi tập, chơi, học. Lối đến ngọn lửa nhóm trên núi, liếng gọi của anh giữ lửa tung theo ngọn gió, vang xuống khe đồng, các đội lần lượt leo, đứng vòng cùng hát, rồi thi nhau diễn các trò vui, các trò mà anh em vừa bày ra các kịch vừa ngĩ song, không tốn công trình gì, miễn đủ tả tấm lòng cao thượng của Hương Đạo và vui chơi cùng anh em thôi.

Ba ngày vất vả nhưng vui vẻ luôn.

Trại tan, mấy anh còn vào Châu-Lạc-Thủy (Chiné) thăm cảnh núi sáu rồi mới trở về.

ĐOÁN CHIỀU TRỜI

Loài vật có nhiều giống nhờ lương tri biết trước được thời tiết thay đổi. Duy có người thì không.

Ấy khoan! Anh đừng vội cãi. Có một hạng người biết rõ lắm: hạng ấy chúng ta thường gặp luôn: các con nhà kiêu dưỡng. Họ không dám cất chân nhấc tay làm một việc gì nặng bao giờ: lấy thau nước đã có thằng nhỏ, ra khỏi nhà đã có xe kéo, ô che. Vì thế nên khi trời giở mưa hay giở nắng, người khỏe mạnh chưa thấy gì, họ đã sờ mũi, nhức đầu, biếng ăn, khó thở. Họ là những « phong vũ biểu sống » của chúng ta!

Chúng ta thiếu cả: không có bộ máy như bọn họ, lại không nhờ được lương tri như nhiều giống vật, ta biết làm sao được thời tiết thay đổi?

Nhưng chẳng nhẽ ta đành để mưa up xuống rồi mới vội căng lều, hay chịu nực, rét ở giữa đường vì ta tin cây ở ánh mặt trời, lúc ra đi đã để áo tơi ngủ yên trong góc tủ.

Trông ánh nắng, ngắm mây bay, để ý đến mọi vật quanh mình, ta có thể đoán được mưa, nắng hay gió bão. Nhờ vẻ tinh mắt và kinh nghiệm, dân chài lưới tránh được những cơn động biển rất rữ rội, các nhà nông ở xứ ta biết liệu ngay cấy cấy.

Dưới đây tôi kể những hiện tượng có thể chỉ rõ cho ta biết sự thay đổi của thời tiết trong khoảng một ngày:

MẶT TRỜI: lúc mọc đỏ gắt, rồi ánh sáng dần dần mờ đi: — lúc lặn đỏ tía và to tướng: chỉ trời mưa.

Mọc hay lặn sáng trói: chỉ trời tốt

MẶT TRĂNG: trong sáng: chỉ trời tốt.

Có vòng « tán » chung quanh: mưa sắp tới.

SAO : Nhiều, sáng nhấp nháy : trời tốt.

Thưa, sáng lờ mờ : mưa

Ánh sáng không đều, lúc tỏ lúc mờ : gió.

CẢNH TRỜI

Trời tốt :

Mùa Hạ : Xanh trong ; — đỏ hồng lúc mặt trời lặn, mọc

Mây trắng mỏng bay thành từng đám nhỏ

Mây trắng đặc kết thành vẩy « té té » buổi sớm hay buổi chiều

Mùa Đông : sương mù buổi sớm : trời nắng.

Trời xấu :

Trời xanh nhưng mây xám kéo dần đến hết thành đám to :
mưa sắp đến.

Màu vàng đỏ lúc mặt trời lặn : mưa hôm sau hay ngay
đêm ấy.

Vàng nhạt lúc mặt trời lặn : gió.

Mây đen kéo đến rất nhanh : mưa to.

(Cạnh rõ rệt : gió to (cơn giông). Cạnh không rõ : mưa to.

Về mùa Hạ ; lúc mặt trời lặn, ánh sáng chiếu vào các
đám mây gần đấy thành một hiện tượng lạ kỳ. dân ta cho
một cái tên rất đúng : hình con trai.

Trai lạnh (tia sáng rõ) chỉ trời tốt.

Trai thối (tia nước đen sì) chỉ trời mưa.

Trông cảnh vật ở xa rất rõ ràng (cây cỏ màu xanh tươi
như nhìn trong mảnh kính mờ của máy ảnh) -ta biết rằng
mưa đã qua hay sắp tới.

ĐỒ VẬT

Trời sắp mưa :

Khói lên rất thấp rồi tỏa xuống Muối trong bếp chảy nước.
Tường, đá, gạch hoa, đồ sơn, đều ẩm nước.

CÂY CỎ

Trời sắp mưa :

Cỏ gà lang trắng. Dẽ đa hay si nhu như mọc.

CHIM MUÔNG

Cóc, nhái nghiêng rặng : Mưa.

Ếch, ếch ương kêu liên hồi : Còn mưa nữa.

Chuồn chuồn võ tở : gió, bão.

Diều hâu liệng thật cao : nắng ; đứng ủ dũ, cất tiếng kêu
thảm thiết : rét.

Về mùa rét : cá kếu bay về vùng bề : rét ;
Hay ngược về phía bắc : sắp ấm áp.

ĐĨA (đây mới thật là phong vũ biểu sống)

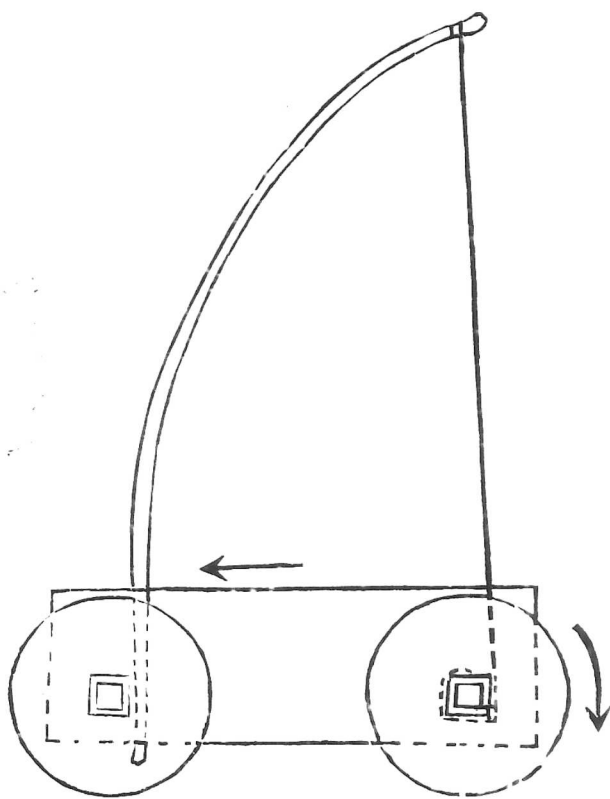
Nếu bỏ một con đĩa vào trong chai nước, anh sẽ thấy

Trời tốt : nó bơi thung thăng ở dữa chai, — trời mưa, rét,
nó nằm cuộn ở dưới đáy, — trời gió bão : nó ngo ngậy
trên mặt nước.

Nhưng mà liệu, không có me anh đập cả cái phong vũ
y đi đấy !

Kỳ sau tôi sẽ nói về những câu tục ngữ rất linh nghiệm
của xứ ta.

DIỀU HẬU

Cái tàu điện

Anh em ạ, tôi mách
anh em một kiểu tàu
điện làm toàn bằng đồ
nội-hóa, Anh em làm lấy
mấy chiếc, gập trẻ con ta
cho, để chúng chơi, hay
để đến tết tháng tám ta
đem đến làm quà ch
trẻ con ở hội Tế-sinh.

Anh em tậu lấy :

- 1 CHIẾC VỎ GIÈM.
- 1 QUE NỬA HAY TRE MỀM.
- 1 CHIẾC ĐŨA TRE
- 4 ĐỒNG TRINH KHÔNG TIÊU
ĐƯỢC, HAY ĐỒNG KẼM
- 1 MÀU GIẤY GAI..

Đem vỏ diêm, dùi khéo, vót đũa làm 2 trục xe, cắm 4 đồng
tiền vào làm bánh. Bánh lỏng thì lấy giấy bản quấn thêm dầu
trục Vót mỏng que tre làm cái « vệt ». (cái cần), cắm vào thân
lầu (bao diêm). Buộc đầu vệt rồi quấn dây vào trục xe, quay
bánh xe cho vệt ngả xuống ; thế rồi, mời hành khách lên lầu
đi, phát vé ba xu xuống Ngã tư Sở, đặt lầu xuống bàn, vệt
dương lên, bốn bánh quay tít, một mạch vào đến tận Hà-dông.

B. T.

MA LÀM

KỊCH VUI

CẢNH VI

VỆT, KHƯỞU, NGƯỜI MÁY

(Người máy mặc áo thường mắt không tinh thần đi, thẳng).

KHƯỞU — (Bảo người máy) Vào đây anh!

VỆT — Em xin chào anh a. (Người máy cứ thẳng tiến vào không trả lời)

KHƯỞU — (Vỗ vai người máy đứng lại Kéo tai người máy nói) Vết chào anh đấy.

NGƯỜI MÁY — Mơ yêu quý của tôi ơi! ..

VỆT — (ngơ ngác) Nhảm rồi, tôi là Vết cơ mà.

(Khướu beo tai mãi)

NGƯỜI MÁY — Kuông, tối hôm qua đảng này đi họp hội đồng cơ mà.

VỆT — Ở kia! ai đi họp hội đồng.

NGƯỜI MÁY — Ai đi bát, ai đi nhầy, rõ khéo rắc rối tư chữa, cứ hỏi bà Phan thì biết.

VỆT — Cái gì lạ vậy? Tao không hiểu ra sao cả.

KHƯỞU — (Sờ đầu người máy) Này! Vết nó không hiểu ra sao đấy!

NGƯỜI MÁY. — (2 tay ôm đầu) Khổ quá đau tôi quá. Tôi bao giờ cũng một lòng sợ mơ Tôi mà đối mơ thì ...

VỆT. — O! ai thế này? ..

NGƯỜI MÁY. — Ai? ai trông thấy tôi ở nhà Dancing? Rõ chết chữa nhảm thế thì bỏ bu tôi thật,

VỆT. — Ở, anh chàng này điên à?

KHƯỞU. — (Di ngón tay vào trán) Này Vết nó bảo anh điên đấy.

NGƯỜI MÁY. — (quỳ bèn lay lấy lay để) Ơi giới ơi! lấy mơ, vàng tôi có chốt giải vì quá nghe bác Phan xin mơ rộng thứ cho, từ nay tôi không dám đi bát đi hồng, đi nhầy đi nhót nữa. Ơi giới dất ơi là giới dất ơi!

VỆT. — Mày bày cái trò gì thế tao không hiểu.

KHƯỞU. — Không hiểu à? ừ mà mày hiểu làm sao được. Thôi! (dắt tay người máy. Người máy đứng lên chạy, mồm kêu: ới giới ơi! tôi lay mơ; — Khướu vỗ vai người máy lại đứng yên). Người này là người máy đấy!

VỆT. — Người máy?

KHƯƠU. — Ừ người máy, cứ gõ vào thì biết. (gõ kêu keng keng)

VỆT. — Lại nhỉ, làm gì có người máy như người thật nhỉ.

KHƯƠU. — Anh tao mua ở bên Hoa kỳ đấy!

VỆT. — Nhưng sao lại nói được, mà nói độc giọng anh sợ vợ.

KHƯƠU. — Đầu đuôi thế này: anh tao sợ chị tao lắm, đã thế lại hay mê chơi, nay bát mai nhẩy ma y như lâu nào đi lu bù về là bị một trận rừ tử. Tuy thế vẫn không chừa. Vừa rồi đi dẫu sảo bên Hoa-kỳ gặp một ông kỹ-sư chế ra người máy này, mày có biết người máy là làm sao không đã.

VỆT. — Không?

KHƯƠU. — Bên Âu Mỹ người ta chế ra những người máy chạy bằng điện, làm đủ được các công việc trong nhà như quét dọn, giặt dĩa, lại cầm cả máy ô-tô, máy bay nữa. Trong bụng đặt máy và có đĩa hát. Muốn sai làm việc gì muốn cho nói câu gì, thì cứ bấm vào cái cúc trên vai là làm được việc ấy. Nói được câu ấy. Bên ấy đàn ông họ khổ về nữ quyền các ông chồng bị các bà vợ hành hạ dữ quá. Ông kỹ sư kia cũng trong làng giàu quặp nên bị mật chế ra một người máy, mặt mũi giống hệt ông ấy. Lúc nào bà vợ thực hành nữ quyền, hành hạ ông ta là ông ta trốn biệt đem người máy ra thay tha hồ cho vợ chửi rủa, đánh đập. Anh tao thấy kẻ ấy rất riệu, thuê luôn làm một người máy giống hệt anh tao, đĩa trong bụng thu toàn lời nói anh tao van xin chị tao khi chị tao sinh sự. Đấy mày nghe, người máy từ nãy đến giờ nói những gì mày đã hiểu chưa?

VỆT. — Hiểu thì hiểu rồi, nhưng còn công việc của tao thì sao?

KHƯƠU. — Anh chị tao đi Sầm-Sơn, để người máy ở nhà nên tao vác sang đây, máy để thẳng người máy này ngồi một nơi, đánh nôi, còn máy đi với tao đánh chèo, chốc nữa về, nôi sáng rồi, tao cất người máy về, còn máy thì cứ nghiêm nhiên nhận công với đội máy: tuyệt chứ.

VỆT. — Khá đấy, song mặt tao không giống mặt người máy. Nhờ ai đến thì lộ tẩy mất... À được rồi, lúc đến tao nói dối sưng mộng răng, quàng khăn kín, bây giờ tao cho người máy ăn mặc quần áo H. Đ. quàng khăn kín mặt không còn ai ngờ nữa. Đem vào trong kia mặc quần áo vào cho nó.

(Hai người mặc áo trùm khăn, cho người máy rồi đi tay vào chân người máy qui xuống, 2 tay cọ nôi.)

VỆT và KHƯƠU. — Anh cứ lạy chị « nôi » hộ các em nữa, nhát nữa chúng em xin về.

CẢNH VII

NGƯỜI MÁY và ĐỘI THIÊN-MÃ

(Người máy đang đánh nôi)

PHÓ ĐỘI-TRƯỞNG — Anh đội-trưởng ơi! Vẹt chăm chữa kia. Chịu khó ngồi đánh nôi cho đến bây giờ.

H. Đ. S. 3 — Nôi sáng lắm rồi, anh Vẹt ạ. Cuết chữa, anh ấy đánh thế nào mà nôi thủng rồi vẫn còn đánh mãi, (giờ cái nôi đã thủng miếng tương Người máy vẫn vái).

Đ. T. — Anh Vẹt mè ngu hay sao thế?

(Người máy vẫn vái)

Đ. T. Toujours..

CẢ ĐỘI... prêts. *(Người máy vẫn vái)*

Đ. T. lại kéo tai. Làm gì thế?

(Người máy đứng giậy đi thẳng, gập tương cứ đi hoát)

Đ. T. — (kéo tai) Lại đây tôi hỏi.

NGƯỜI MÁY — Không, tối hôm qua đảng này đi họp hội đồng kia mà.

Đ. T. — Nói gì thế?

NGƯỜI MÁY — Ai đi hát, ai đi nhảy, rõ khéo, rắc rối tởm chữa. Cứ hỏi bác Phán thì biết.

H. Đ. S. — Hay anh Vẹt ngu nói mè (nấn đầu)

NGƯỜI MÁY. — Khổ quá, oan tôi quá. Tôi bao giờ cũng một lòng sợ mợ, tôi nói dối thì..

Đ. T. — . Có ai biết anh Vẹt anh ấy làm sao không?

NGƯỜI MÁY — Ai ? ai trông thấy tôi ở nhà Dancing ? Rõ chết
chửa. Nhảm thế thì bỏ bu tôi thật.

H. Đ. S. 5 — (vỗ vai) Này anh Vẹt.

NGƯỜI MÁY — Mợ yêu quý của tôi ơi !

H. Đ. S. 6 — (Sờ đầu người máy) Cậu với mợ nào ! ma làm đấy à.

NGƯỜI MÁY. — (qui bên lấy lấy lấy dề) Ối giờ ơi ! tôi lấy
mợ. Vâng tôi có chót giải vì quá nghe bác Phán xin mợ
rộng thứ cho. Từ nay tôi không dám đi hát đi hồng đi nhẩy
đi nhót nữa. Ối giờ đất ơi là giờ đất ơi !

P. Đ. T. — Có lẽ ma làm thật anh em ạ (kéo tay người máy)
ra đây rửa mặt đi xem nào.

Người máy (Vừa đỡ vừa chạy) ối tôi lấy mợ, ối tôi lấy
mợ (rà ngoài)

Đ. T. — Đích là ma làm rồi. Anh em có cách gì chữa được không?

H. Đ. S. 6 — Đổ nước giải vào đầu.

H. Đ. S. 5 — Lấy đầu được nước giải bây giờ. Anh nào ra lôi
anh ấy vào đây, em đã có cách chữa được. (Chạy ra)

Đ. T. — Anh hai và anh ba ra bắt anh ấy vào đây.

H. Đ. S. 2 và 3 — Anh ấy không phân trái phải, đá cho mấy cái
thì nguy.

Đ. T. — Cũng phải liều chứ. Nhỡ ra đường đội-xếp họ bắt
lại nguy hơn.

H. Đ. S. — (vào) Đây mỗi anh cầm một cái roi dâu này. Cứ
đánh khi nào tỉnh lại hãy tha. Ma chỉ sợ roi dâu thôi.

THẮNG - TIẾN

CƠ QUAN CỦA ĐOÀN SINH HƯỚNG-ĐẠO KHẮP CÁC XỨ
Anh em Hướng-Đạo viết và vẽ lấy cả
Mỗi tháng ra hai kỳ : ngày 5 và 20, MỖI SỐ 0\$03, CẢ NĂM 0\$60

Những truyện anh hùng có thực hay không quá sự thực
Những trò chơi vui thú, khỏe mạnh. Những cảnh non nước gấm vóc
Những hy vọng một cuộc đời tốt đẹp và vui vẻ

H. Đ. S. 2 và 3 — . Thế các em đi bắt Vẹt nhé, ô kia Vẹt đã giờ lại kia, này này cần thận nhé.

Vẹt. — (sợ hãi chạy lại chỗ người máy ngồi.) Chết chữa.

Đ. T. — (hô) Đánh ! đánh.

(Cả đội túm vào đánh, Vẹt kêu inh ỏi, bỏ cả mạn ra kêu)

Đ. T. — Mày ở xứ nào ?

Vẹt. — Em ở xứ Bắc-kỳ ạ.

Đ. T. — Hiệu là gì ?

Vẹt. — Vẹt ạ.

Đ. T. — Lão, con ma này khôn lắm đây. Đánh ! Tên hiệu mày là gì ?

Vẹt. — Lay anh thật em là Vẹt.

Đ. T. — (dừng tay) Vẹt anh tỉnh thật chưa ?

Vẹt. — Ôi giờ ơi. Tỉnh lắm rồi ạ. xin các anh đừng đánh nữa.

Đ. T. — À được, anh có biết ma làm anh không ?

Vẹt. — Không (ngơ ngác nhìn) ma nào ?

H. Đ. S. — Trông còn ngơ ngác lắm, đánh nữa đi !

Vẹt. — Lay các anh. Thôi em không dám ngơ ngác nữa. Ma làm em thế nào cơ các anh ?

Đ. T. — Chúng tôi về thấy anh cứ ngồi đánh thủng cả nôi. Hỏi một đảng giả nhờ một nẻo, sau đứng giậy đánh lung tung cả mọi người rồi chạy mất.

Vẹt. — À ! phải rồi.

H. Đ. S. — Đánh ma no lại nhập vào rồi !

Vẹt. — Thôi. Thôi em xin các anh ! Con ma ăn tham làm em đấy. Hễ nó ăn ảnh em lần nào là em được rừ xương lần ấy. Mới biết ở đời này, bất cứ cái gì, hễ tham là chết. Thôi từ giờ thì cách đến già không dám đề ma làm nữa.

HẠ MÀN

TRẦN-LÃM (Thái-Bình)

Nhà in Đông-Tây, Hanoi

Quản Lý : Trần-văn-Tuyên

Giá : 1.500. v.

